

Teksten om te lezen op een doordgewone maandagavond
wanneer je nadenkt over iets groots
en troost zoekt in iets kleins

Suzanne Grotenhuis, Ellis Meeusen, Freek Vielen, Rebekka de Wit

MAANDAGAVONDEN

Alle teksten in dit boek werden oorspronkelijk geschreven voor
de Maandagavonden van De Nwe Tijd.

B&L

VOORWOORD

ELLIS MEEUSEN

Toen tien jaar geleden de allereerste Maandagavond plaatsvond, zat ik nog niet zo lang op de toneelschool in Leuven. Ik was niet bij de allereerste Maandagavond ooit, ik denk dat ik Suzanne, Freek en Rebekka en De Nwe Tijd zelfs helemaal nog niet kende en sowieso had ik op maandagavond gewoon les. Niet zo heel veel later kwamen de Maandagavonden toch op mijn radar, ik weet niet meer precies hoe, maar er werd over gesproken. Het werden de gezelligste theateravonden van het land genoemd, waarop een groepje schrijvers elkaar teksten voorlazen over wat ze allemaal hadden meegemaakt en gedacht.

Nog wat later sprong ik op een maandagavond waarop het Maandagavond was en ik geen les had (of er alleszins niet heen ging) op een trein, haastte me naar Antwerpen en zag daar mijn allereerste Maandagavond ooit. Suzanne stond achter de bar in het kleine cafeetje, er was soep, er waren teksten en muziek en na die avond heb ik geen enkele Maandagavond meer gemist.

Meestal ging het zo: ik kwam kijken, dronk achteraf iets aan de bar, vergat de tijd in het oog te houden en moest me dan op een bepaald moment heel erg haasten om de laatste trein naar Leuven nog te halen. Daar sprong ik net op de valreep in en ik plofte vervolgens neer in de trein, een beetje bezweet en licht in mijn hoofd van het rennen. En dan had ik nog drie kwartier om alles wat tijdens de Maandagavond was gezegd te laten resoneren, alle pogingen om grip te krijgen op de wereld en de tijd waarin we leven opnieuw door mijn hoofd te laten passeren, alle

zinnen die me aan het lachen hadden gemaakt, alle zinnen die me hadden ontroerd. Dat vond ik eigenlijk het leukste moment van de avond, die drie kwartier voor de trein het station van Leuven in gleed. Soms probeerde ik iets op te schrijven, een zin terug te halen, zodat ik hem kon bewaren. Maar meestal zat ik gewoon te denken, en heel vaak dacht ik: als ze die teksten zouden bundelen, zou ik de eerste zijn om ze te lezen.

Zes jaar later zat ik op een late zomerdag begin september in een park in Antwerpen toen Freek me belde. Ik was intussen twee jaar afgestudeerd en ging nog altijd naar de Maandagavonden. Aan de telefoon vertelde Freek dat Rebekka een jaar niet zou meedoen met de Maandagavonden en vroeg of ik haar gedurende dat jaar misschien wou vervangen. De eerstvolgende Maandagavond zou een maand later zijn en over 'essentie' gaan. Ik keek in mijn agenda en zei ja.

Aan het einde van dat jaar vroeg Suzanne of ik met de Maandagavonden wou trouwen en voor altijd wou blijven. Ik keek niet in mijn agenda en zei ja.

Aan de vooravond van het tiende seizoen Maandagavonden zaten we opnieuw samen. Die tien jaar moest een feest worden. Ik vroeg of ze er al eens over hadden nagedacht om die tien jaar aan teksten te bundelen en ze zeiden nee, ik vroeg of dat misschien iets was voor het feestseizoen en Freek, Rebekka en Suzanne zeiden ja.

En nu is hij er, de bundel die ikzelf tien jaar geleden al wou lezen. Een bundeling van grote en kleine gedachten, pogingen om grip te krijgen op de wereld en het leven, een samenspel van zoekende, hoopvolle en troostende zinnen.

EEN GEBRUIKS- AANWIJZING

U kunt deze bundel op verschillende manieren lezen. Het kan op een treinrit, wanneer u eigenlijk naar de les moet, op een late zomerdag in het park of gewoon op een doodgewone maandagavond. Een avond waarop u thuiskomt, uw schoenen uittrekt, uw jas over een stoel hangt en enigszins kregelig in de koelkast kijkt om te zien of er nog iets te eten is. U kunt zich op dat moment iets afvragen, bijvoorbeeld over het universum, of over wat een collega tegen u zei tijdens de vergadering of over wat u die ochtend las in de krant. U kunt iets opwarmen, iets snels en makkelijk. U kunt muziek opzetten. U kunt uw telefoon wegleggen en zich voornemen om deze avond nu echt eens vroeg te gaan slapen, zelfs als u ergens in uw achterhoofd ook wel weet dat schermen toch vaak sterker zijn dan goede voornemens. U kunt dan dit boek pakken, voor, tijdens of na het eten, op de bank, in bad of in bed. U kunt dan in de index, achterin dit boek, op zoek gaan naar een onderwerp dat u aanspreekt. Bijvoorbeeld de apocalyps, stilte of klussen. Als u klaar bent met lezen kunt u een ezelsoor maken in het verhaal dat u net las of met potlood een uitroepteken zetten naast de titel.

U kunt dit boek ook gewoon – in etappes of in één keer – van A tot Z lezen, in de volgorde die wij hebben bedacht. Of u slaat het boek op een willekeurige pagina open en begint te lezen. Dat kan natuurlijk ook.

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord	ELLIS MEEUSEN	5
Een gebruiksaanwijzing		7
1. De parkeergarage	FREEK VIELEN	13
2. Napoleon	SUZANNE GROTENHUIS	17
3. Struikgewas	REBEKKA DE WIT	21
4. Google Maps	ELLIS MEEUSEN	25
5. Tourtoirac	SUZANNE GROTENHUIS	31
6. Onder mij, boven mij, in mij	FREEK VIELEN	35
7. Liegende dieren	REBEKKA DE WIT	43
8. Duvelpralines	ELLIS MEEUSEN	47
9. Limbo	FREEK VIELEN	57
10. Twijfel	SUZANNE GROTENHUIS	65
11. Moddergat	ELLIS MEEUSEN	69
12. Premiumgevoel	REBEKKA DE WIT	75
13. Crècheleidster	SUZANNE GROTENHUIS	81
14. Wat de jonge eenden denken	FREEK VIELEN	87
15. Box 112	ELLIS MEEUSEN	95
16. Ik vertrek	SUZANNE GROTENHUIS	103
17. Me, my selfie and I	REBEKKA DE WIT	111
18. Uchronie	ELLIS MEEUSEN	117
19. Wortels	SUZANNE GROTENHUIS	125
20. Er was eens de leegte	FREEK VIELEN	131
21. Reisbedje	SUZANNE GROTENHUIS	139
22. Druppel op een gloeiende plaat	REBEKKA DE WIT	143

Wilt u de teksten graag lezen in de chronologische volgorde waarin ze geschreven zijn, lees dan zo: 14, 24, 2, 6, 17, 16, 22, 10, 27, 23, 7, 13, 9, 1, 19, 12, 20, 25, 26, 3, 30, 4, 21, 8, 11, 28, 5, 29, 18, 15.

23. Bloemensorteerbedrijf	FREEK VIELEN	147
24. Verandering	SUZANNE GROTENHUIS	153
25. De achtste verdieping	ELLIS MEEUSEN	161
26. Stilte	SUZANNE GROTENHUIS	167
27. Een goede begrafenis	REBEKKA DE WIT	173
28. Dubbeltje op zijn kant	FREEK VIELEN	177
29. Tefalpannen	ELLIS MEEUSEN	183
30. Badkraan	SUZANNE GROTENHUIS	193
Index		197
Dankwoord		203
Bio's		206

DE PARKEER- GARAGE

FREEK VIELEN

Ik stond vast bij een parkeerautomaat van een parkeergarage vlakbij de Meir in Antwerpen. Ik had mijn kaartje erin gestoken en het apparaat gaf een foutmelding. Mijn kaartje kwam niet terug en geen van de knopjes werkte. Ik wachtte een halve minuut en drukte toen maar op de knop voor hulp. Een stem zei dat ze iemand zouden sturen.

Het was zaterdag, eind van de middag, en al gauw kwamen er andere mensen hun auto ophalen. De eerste persoon die na mij kwam, was iemand die je, met de nodige eufemismen, als assertief zou kunnen omschrijven. Hij had stoere mannen-van-de-wereld-laarzen aan, een halflange grijze jas, zijn kortgeknipte haar golfde en zat strak in de gel. Een vage zonnebankgloed omringde hem. Zijn vrouw was stil en had vier grote shopping-tassen bij zich.

Het was iemand die duidelijk wist wat hij wou, wist waar hij recht op had, en niet bang was om dat recht gewoon op te eisen. Dus toen ik zei dat het apparaat stuk was en dat ze iemand zouden sturen, drukte hij meteen op het knopje en vroeg waar die hulp bleef. Dat we nu al een half uur aan het wachten waren.

Hij was net aan komen lopen, en ik stond zelf nog maar een paar minuten te wachten. De jongen aan de andere kant van de praatpaal verzekerde ons enigszins vermoeid dat ze er snel aan zouden komen, en hing toen op.

Inmiddels kwamen er meer mensen bij en de assertieve man begon iedereen op verontwaardigde toon in te lichten over het feit dat we even moesten wachten. Het verwarrende voor mij was dat hij mij in al zijn assertiviteit had uitgekozen als medestander in dit geschil en het parkeerbedrijf als vijand.

Nu was dat natuurlijk ook zo, maar ik schrok van de onvervaardheid waarmee ik door hem in zijn kamp was getrokken. Ik wilde het liefst gewoon even in mijn telefoon verdwijnen tot dit ongemak verdwenen zou zijn, maar dat was buiten de assertieve man gerekend.

‘Ze moeten gewoon die poorten openzetten! Waarom zetten ze niet gewoon die poorten open? En waarom zit daar niemand in dat hok?’ zei hij, terwijl hij wees naar het inderdaad lege loket.

‘Ja,’ zei ik, ‘bezuinigingen zeker.’ Want ik was nu eenmaal zijn medestander en besloot me maar te schikken naar die rol.

Hij drukte weer op het noodhulpbelletje.

‘Ja, hallo? We staan hier nog steeds! Komt er nog iemand?’

Ik zei dat ik even ging kijken of er niet iemand aankwam. Ik stond buiten, haalde diep adem en zag toen een auto inrijden op de plaats waar ik ook naar binnen was gereden. Onwillekeurig wachtte ik tot de inzittenden naar buiten zouden komen op de plek waar wij ons hadden verzameld. Maar dat gebeurde niet. In plaats daarvan ging er een eindje verderop een deur open, waar de mensen doorgemoedereerd naar buiten kwamen wandelen. En toen pas zag ik dat er twee verschillende parkeergarages

waren, die heel dicht bij elkaar zaten. Met twee verschillende ingangen en twee verschillende uitgangen.

Heel langzaam begonnen de radertjes in mijn hoofd in elkaar te schuiven, tot de waarheid zich in al zijn onverbiddeelijkheid aan mij openbaarde: ik had mijn kaartje in de verkeerde parkeerautomaat gestoken.

Nog steeds voegden zich zaterdagse shoppers in de steeds langer wordende rij, die ik dus had veroorzaakt. Ik besloot mijn nieuwe inzicht nog maar even voor me te houden.

De jongen van het parkeerbedrijf, de jongen die het probleem zou komen oplossen, kwam eindelijk. Het was een jongeman van begin twintig, en ik had nu al geen zin in de confrontatie tussen hem en de assertieve man.

‘Hèhè, daar ben je eindelijk!’ zei die. ‘Ik verwacht nu toch wel dat we gratis mogen buitenrijden, nietwaar?’

De jongen reageerde niet echt, en de man zei het nog iets agressiever: ‘We wachten nu al een half uur, dat kan toch niet!’

Ik voelde dat er nu van mij iets werd verwacht, als medestander in dit onrecht. En ik voelde dat het punt begon te komen dat ik mij los moest rukken van deze ongekozen coalitie met de assertieve man. Ik was het immers die deze grote vertraging in het leven van de assertieve man had veroorzaakt, niet de jongen in de blauwe jas van het parkeerbedrijf.

‘Ah,’ zei die, nog voor ik iets kon zeggen, ‘dit kaartje is helemaal niet van hier.’ Hij hield mijn kaartje in de lucht als bewijsmateriaal.

‘Dat zal mijn kaartje zijn,’ probeerde ik zo nonchalant mogelijk te zeggen, inmiddels volledig bereid tot de schandpaal.